

РЕШЕНИЕ

№ 18219

гр. София, 13.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХІХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Геновева Йончева

Златил Чолаков

при участието на секретаря Иванка Александрова и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **1875** по описа за **2026** година докладвано от съдия Златил Чолаков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от С. В. М., с ЕГН [ЕГН], чрез процесуален представител – адв. К. У., срещу Решение № 180 от 15.01.2026 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 134-ти състав, постановено по АНД № 9550 по описа на същия съд за 2025 г. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление № 25-4332-007832 (НП) от 08.04.2025 г., издадено от началник група при отдел „Пътна полиция“ при СДВР в частта, с което на основание чл. 174, ал. 3, пр.1 от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал.3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и на основание чл. 174, ал.3, пр. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал.3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и отменено в частта на основание чл. 177, ал.1, т.2 от ЗДвП за нарушение на чл. 150 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева.

В касационната жалба се излагат аргументи за отмяна решението на районния съд поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Претендира се отмяната на съдебното решение на СРС, в частта, с която е потвърдено НП, респективно отмяната на Наказателно постановление 25-4332-007832 от 08.04.2025 г. на Началник група в СДВР, отдел "Пътна полиция" СДВР.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответната страна – началник-група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се

явява и не се представлява. В представен отговор по жалбата, взема становище за нейната неоснователност, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и моли решението да се потвърди.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК и е процесуално допустима. Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, Административен съд - София град намира същата за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съставът на СРС е установил от фактическа страна, че на 05.03.2025 г. около 14:15 часа служители на Столична дирекция на вътрешните работи – младши автоконтрольори Г. и З., извършили проверка на А. В. М., който управлявал лек автомобил марка „БМВ“, модел 730Д, с рег. [рег.номер на МПС], движещ се по [улица]в посока от [улица]към [улица]. В хода на проверката контролните органи поканили М. да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол и/или наркотични вещества, предвид наличието на външни белези за употреба на алкохол, изразяващи се в силна миризма на алкохол. Лицето отказало да бъде изпробвано.

На предната дясна седалка в автомобила се намирал С. В. М.. Докато контролните органи извършвали процесуалните действия по оформяне на документите спрямо А. М., С. М. се качил на мястото на водача и предприел маневри с автомобила. Служителите на СДВР, възприемайки поведението и видимото състояние на лицето, пристъпили към извършване на проверка и спрямо него в качеството му на водач на МПС. При проверката С. М. не представил документ за самоличност, както и валидно свидетелство за управление на МПС, издадено в Република България, като заявил, че има издадено такова в САЩ.

С. М. отказал да бъде изпробван с технически средства за употреба на алкохол и наркотични вещества и съответно му бил издаден талон за медицинско изследване № 311202. Т. за медицинско изследване на М. бил връчен на 05.03.2025 г. в 15:20 часа, но същия отказал да го получи и подпише и впоследствие не се явил в лечебно заведение за даване на биологични проби за изследване.

В срока по чл. 44, ал. 1 от Закон за административните нарушения и наказания са постъпили възражения срещу съставения АУАН, които административнонаказващият орган е приел за неоснователни. Въз основа на гореизложеното е издадено и Наказателно постановление № 25-4332-007832/08.04.2025 г.

Софийски районен съд е постановил Решение, с което е отменил в частта по т. 1 от НП № 25-4332-007832/08.04.2025 г., издадено от началник група при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, наложеното на С. М. наказание по чл. 177, ал.1, т.2 от ЗДвП за нарушение на чл. 150 от ЗДвП в размер на 300 лева и е потвърдил в останалата част по т. 2 и т. 3 от НП съответно нарушение на основание чл. 174, ал.3, пр.1 и пр. 2 от ЗДвП.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани доказателства от вида на посочените в чл. 219, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, опровергаващи направените от СРС фактически и правни изводи, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така както са установени от въззивната инстанция.

По делото са представени в оригинал процесните АУАН и НП. Видно от същите на касатора С. В. М. на основание чл. 174, ал. 3 пр. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лв. и на основание чл. 174, ал. 3 пр. 2 ЗДвП - в размер на 2 000 /две хиляди/ лв. за това че водачът е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол и

наркотични вещества и лицето не е дало кръвна проба за медицинско изследване. Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което възпрепятства да бъде установено наличието /или липсата/ на алкохол (или наркотични вещества и техните аналози) в организма му посредством отказ от изследване. Нарушението е изпълнено и лицето се санкционира, в случай че липсва резултат от изследване за алкохол (респективно наркотични вещества) съобразно предвидения за това начин. Надлежният начин и ред за установяване на употребата на алкохол у водачите на МПС е нормативно разписан в Наредба № 1 от 19.07.2017 г., за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози действаща и към момента на установяване на процесното деяние. Съгласно чл.1, ал. 3 от същата концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване, съответно, на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. При извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство (ал. 3 от Наредбата), а при отказ от извършване с техническо средство установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване (чл.3а, т.1 от Наредбата).

При така установената фактическа обстановка, съдът намира за безспорно доказано, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, визирано в т. 2 и т. 3 от процесното НП.

Споделят се правните изводи на районния съд, съгласно които събраните по делото доказателства – в частност приложеното заверено копие на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС), издадено в С. американски щати на името на С. В. М., който е гражданин на същата държава, както и относимите разпоредби на чл. 161 и чл. 162 от ЗДвП, уреждащи предпоставките, при които чуждестранни и/или български граждани могат да управляват МПС на територията на Република България със СУМПС, издадено от чужда държава, обосновават извод за незаконосъобразност на вмененото с т. 1 от процесното НП административно нарушение по чл. 150 от ЗДвП.

В конкретния случай следва да се отчете, че САЩ не са страна по съответната международна конвенция, поради което издаденото в тази държава СУМПС е следвало да бъде придружено от международно свидетелство за управление. Независимо от това, дори да се приеме приложимост на хипотезата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, следва да се констатира, че към момента на издаване на наказателното постановление компетентните български органи не са разполагали с данни относно датата на влизане на М. на територията на Република България, респективно не е било възможно да се извърши преценка дали е изтекъл предвиденият в закона едногодишен срок. Доказателства в тази насока са ангажирани едва в хода на съдебното производство, от които се установява, че лицето е влязло на територията на Република България на 15.02.2025 г.

С оглед изложеното и на основание приетите фактически и правни констатации, наказателното постановление в тази му част се явява незаконосъобразно и правилно е отменено от СРС.

С оглед изложените мотиви обжалваното решение на СРС е правилно и не страда от пороци, които представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Касационната жалба е неоснователна, поради което следва да бъде оставена без уважение, а оспорваното решение на СРС – да бъде оставено в сила.

При този изход на правния спор основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на

разноски, които на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъдат определени в размер на 66, 47 евро и възложени в тежест на касатора.

Водим от горното, и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо, АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XXIX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 180 от 15.01.2026 г. на Софийски районен съд, 134-ти състав, постановено по нахд.№ 9550/2025 г.

ОСЪЖДА С. В. М., с ЕГН [ЕГН], да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: